

Arrest

nr. 294 096 van 12 september 2023
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL JANATI
Rue Lucien Defays 24-26
4800 VERVIERS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 8 mei 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 april 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juli 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat N. EL JANATI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 oktober 2019 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 20 september 2021 neemt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 267 450 van 28 januari 2022 bevestigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.2.

1.4. Op 10 maart 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming.

1.5. Op 21 maart 2022 dient de verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.6. Op 28 september 2022 neemt het CGVS een beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”.

1.7. Op 5 april 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer I mevrouw O), die verklaart te heten (1),

(...)

nationaliteit : El Salvador

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2) tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 28/09/2022 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 21/10/2019 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaarde dat zijn moeder en meerderjarige broer eveneens in België verblijven. Deze behoren niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen. Bovendien maakt de moeder van betrokkene tevens het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Derhalve blijft de familiekeren behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf.

Gezondheidstoestand

Betrokkene verklaarde in goede gezondheid te verkeren. Er werden geen medische attesten voorgelegd, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter. Derhalve kunnen we stellen dat het dossier geen medische elementen bevat die een verwijdering in de weg staan.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land niet-ontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°. Inderdaad, aangezien betrokkene al op 25/10/2019 internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). De verzoekende partij meent ook dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout. Uit de bespreking van het middel blijkt dat de verzoekende partij ook het evenredigheidsbeginsel en het hoorrecht geschonden acht.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

"OVERWEGENDE DAT het artikel 75, §2 de Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat:
«(...)».

DAT het artikel 7 van de wet van 15.12.1980 bepaalt dat : «(...)».

DAT het artikel 2 bepaalt dat : «(...)».

OVERWEGENDE dat de bestreden beschikking verzoeker gelast het grondgebied te verlaten. dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing heeft genomen over verzoekers verzoek om internationale bescherming.

OVERWEGENDE dat de bestreden beschikking onvoldoende is gemotiveerd en geen rekening houdt met feitelijke elementen waarvan zij op de hoogte was en waarvan de relevantie onbetwistbaar is.

dat het beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de wederpartij rekening houdt met alle elementen van de zaak.

dat uit het bestreden besluit niet blijkt dat de wederpartij de inbreuk op het privé- en gezinsleven van verzoeker in beginsel of op evenredige wijze in aanmerking heeft genomen.

dat de wederpartij in haar beslissing aangeeft dat verzoeker geen bijzondere banden heeft aangetoond.

Dat zij daaruit afleidt dat het om normale familiebanden gaat.

Dat zij verzoeker echter niet vooraf heeft ondervraagd om na te gaan welke betrekkingen hij onderhoudt met de andere leden van zijn in België aanwezige familie, waaronder zijn broers en zuster.

DAT de wederpartij dit wel had moeten doen om te kunnen beoordelen of een bevel om het grondgebied te verlaten een maatregel zou zijn die het recht op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven zou schenden.

DAT de wederpartij verzoekers recht om te worden gehoord schendt. In de bestreden beschikking wordt geoordeeld dat de terugkeer naar het land geen schending van artikel 8 EVRM oplevert.

DAT artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980 bepaalt: "(...) »

DAT de wederpartij in de motivering van het besluit geen belangenafweging heeft gemaakt en niet heeft uitgelegd waarom een inmenging in het privé-, maatschappelijk en gezinsleven van verzoeker in dit geval een maatregel vormt die noodzakelijk is voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de verdediging van de orde, het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of de bescherming van de persoonlijke rechten van anderen

DAT een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de wet van 15.12.1980 slechts in uitzonderlijke gevallen kan worden uitgevaardigd.

DAT artikel 7 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd bij de wet van 19.07.2008, geen enkele verplichting oplegt.

DAT de wet van 15.12.1980 de wederpartij toestaat om in bepaalde specifieke gevallen een bevel tot het verlaten van het grondgebied uit te vaardigen, maar dat dit geen verplichting is.

DAT de wederpartij een besluit had kunnen nemen dat minder inbreuk maakt op het privé- en gezinsleven van verzoeker.

dat de Dienst Vreemdelingenzaken een kennelijk ontoereikende motivering heeft gegeven, en geen rekening heeft gehouden met alle juridische en feitelijke omstandigheden in verband met verzoekers gezinssituatie en administratieve situatie.

dat de wederpartij van mening is dat aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gegeven wegens zijn illegale situatie op het grondgebied.

dat de aanwezigheid van verzoeker op het grondgebied juist wordt verklaard door het feit dat hij een privé- en gezinsleven leidt met zijn zus en broer.

dat de wederpartij verplicht was de administratieve situatie van verzoekster te onderzoeken alvorens haar besluit te nemen.

dat de wederpartij het ten onrechte nodig heeft geacht een uitzettingsbevel te betekenen.

OVERWEGENDE dat de Dienst vreemdelingenzaken, door te weigeren verzoeker in BELGIE te laten verblijven om hem in staat te stellen met zijn familie te blijven samenleven door hem te dwingen tijdelijk naar zijn land van herkomst terug te keren, het beginsel heeft geschonden dat ten grondslag ligt aan richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29.04.2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden.

dat de wederpartij een onevenredige maatregel neemt ten aanzien van verzoekers privé- en gezinsleven, zonder dat deze maatregel op een geldige reden berust. dat dit besluit van invloed is op het recht van verzoeker om samen te wonen. dat de wederpartij zich heeft uitgesproken over verzoeksters verblijfsrecht en daarmee vooruitloopt op de beslissingen die haar eigen administratie nog moet nemen.

dat volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschap een inmenging alleen gerechtvaardigd is indien zij niet alleen een van de door het Verdrag toegestane doelen nastreeft, maar

ook "noodzakelijk is in een democratische samenleving", dat wil zeggen indien zij de individuele rechten alleen beperkt omdat deze ontzegging "evenredig" is aan het nagestreefde doel, dat wil zeggen indien zij een evenwicht tot stand brengt tussen het nagestreefde doel en de aan de vrijheidsbeperking verbonden ongemakken.

DIT proportionaliteitsvereiste stelt dat er een billijk evenwicht moet worden gevonden tussen de eerbiediging van het individuele recht en de bescherming van de bijzondere vrijheden en belangen waarop de inmenging berust. Bovendien moet uit de beoordeling van de nationale autoriteiten blijken dat dit beginsel in acht is genomen (EHRM, arrest *BERREBAH* van 21.06.1988).

Gelet op al deze overwegingen zal verzoekers uitzetting zeker leiden tot een schending van artikel 8 van het EVRM, aangezien hij het voordeel van al zijn inspanningen om in BELGIË te integreren zal verliezen en gedwongen zal zijn om weg te leven van zijn familie.

OVERWEGENDE dat artikel 8 van het EVRM bepaalt dat: "(...)"

Artikel 1 van bovengenoemd Verdrag bepaalt dat de Staten "(...)".

DAT dit bevoegdheidscriterium verwijst naar een in wezen feitelijk begrip, namelijk de mogelijkheid voor staten om een "bepaalde macht" uit te oefenen over een persoon. Kortom, de mogelijkheid om inbreuk te maken op de fundamentele vrijheden van een persoon brengt ipso facto de verplichting met zich om hem of haar de in het verdrag omschreven rechten te garanderen:

"Realistisch gezien moet de bevoegdheid van een staat worden geanalyseerd als de bevoegdheid van die staat om het plegen van een met het verdrag strijdige handeling te verhinderen" (zie met name *VELU*, *R. ERGEC*, "La Convention Européenne des Droits de l'Homme", *BRUYLANT*, *BRUSSEL*, 1990, nr. 77, *Dossiers du Journal des Tribunaux*, JT.39, *LARCIER*, 2003, biz. 17).

In die zin heeft het Europees Hof reeds geoordeeld dat de loutere fysieke aanwezigheid van een persoon op het grondgebied van een verdragsluitende staat hem de door het EVRM gewaarborgde bescherming verleent, en dit ongeacht de juridische kwalificatie van het verblijf van de betrokkene, (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, *D.C.UNITED KINGDOM*, 02.05.1997, Europees Hof voor de Rechten van de Mens, *amuur/Frankrijk*, 25.05.1996).

dat het aan de lidstaten en al hun overheidsinstanties, met inbegrip van hun overheidsadministratie, is om te waken tegen negatieve beïnvloeding van dit privé- en gezinsleven.

dat een daad van openbaarheid die tot gevolg heeft dat dit recht wordt geschonden, in overeenstemming moet zijn met de criteria van het Verdrag (zie *S. SAROLEA*, "Quelle vie privée et familiale pour l'étranger pour l'introduction non-discriminatoire de ses droits par l'article 8 de la CEDH", *Revue québécoise de droit international*, 2000, 13.1).

Verweerder is evenwel van mening dat de in artikel 8 van het EVRM bedoelde waarborg van eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet van toepassing is op verzoekers situatie en dat deze beslissing derhalve geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel oplevert.

Verzoeker stelt in concreto dat de tenuitvoerlegging van de beschikking een onevenredige inbreuk zou maken op zijn recht op een privé- en gezinsleven, aangezien hij een effectief privé- en gezinsleven leidt met zijn familie.

dat artikel 8 van het EVRM niet alleen het recht op eerbiediging van het privé-en gezinsleven beschermt, maar dat de overheid dit privé- en gezinsleven niet mag verstoren of negatief beïnvloeden. Wanneer een risico van schending van het recht op eerbiediging van het privé-en/ of gezinsleven wordt aangevoerd, moet eerst worden nagegaan of er sprake is van een privé- en/of gezinsleven in de zin van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, alvorens te onderzoeken of dit door de bestreden handeling wordt geschonden.

dat rekening moet worden gehouden met artikel 8, tweede alinea, van het EVRM, dat inmenging door de overheid toestaat, voor zover daarin bij wet is voorzien en deze is ingegeven door een of meer van de daarin genoemde legitieme doelstellingen en in een democratische samenleving noodzakelijk is om deze

te verwezenlijken. In het laatste geval dient de Autoriteit aan te tonen dat zij een juist evenwicht wil vinden tussen het nagestreefde doel en de ernst van de inbreuk.

Verzoeker is van mening dat de eis om naar zijn land van herkomst terug te keren geen louter formele eis lijkt te zijn, maar nadelige gevolgen heeft voor de uitoefening van zijn recht op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven. dat de verplichting om naar het land van herkomst terug te keren om een verzoek in te dienen, gelet op de door de wetgever vastgestelde termijnen voor de behandeling van verzoeken om gezinshereniging, in de praktijk onverenigbaar lijkt met de instandhouding van een privé- en gezinsleven over de grenzen heen.

Het lijkt dus niet evenredig met de doelstelling van beheersing van de immigratie.

DAT volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens:

"Wanneer een vreemdeling in een bepaald land een gezin heeft, kan de weigering om hem tot dat land toe te laten of de beslissing om hem uit te wijzen of uit te leveren de eenheid van zijn gezin in gevaar brengen en bijgevolg het respect voor zijn gezin ondermijnen" (zie EHRM, arrest MOUSTAQUIN/BELGIUM van 18 februari 1991, R.T.D.H., blz. 385, noot van P.MARTENS) .

dat de Raad van State tevens van oordeel was dat "de verwijdering van het grondgebied, die de onderbreking inhoudt van de daadwerkelijke, diepe en harmonieuze sociale betrekkingen die verzoeker sinds zijn aankomst in BELGIË heeft opgebouwd, zowel met zijn klasgenoten als met zijn gastgezin, een maatregel is die niet in verhouding staat tot het door de wederpartij nagestreefde legitieme doel" (CE, 11.02.1999, arrest nr. 78.711, RDE, nr. 102, 1999, blz. 40).

DAT is ook bepaald:

"Wanneer de vreemdeling familiale, persoonlijke en sociale banden heeft in zijn land van vestiging en niet vaststaat dat de betrokkene dergelijke banden heeft in een ander land, moet de wederpartij, om het verwijderingsbesluit toereikend te achten, nauwkeurig aangeven hoe zij de belangen afweegt, rekening houdend met een dwingende sociale behoefte die hij moet vaststellen tussen het recht op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven en de legitieme doelstellingen van § 2 van voornoemd artikel 8, moet dit met name het geval zijn wanneer uit het dossier blijkt dat er elementen zijn die de reïntegratie van de betrokkene in de samenleving van het land waar hij is gevestigd, in gevaar kunnen brengen" (EG, arrest nr. 105. 428 van 09.04.2002).

In casu is er duidelijk sprake van inmenging, aangezien de uitvoering van het genomen besluit noodzakelijkerwijs een scheiding van verzoeker van zijn gezinseenheid.

Het lijkt geen twijfel dat zijn privé- en gezinsleven moet worden gewaarborgd en in aanmerking moet worden genomen bij elk besluit dat hem betreft. dat de wederpartij bijgevolg het algemene evenredigheidsbeginsel schendt, aangezien zij de noodzaak van dit besluit niet aantoonst en evenmin aantoonst dat zij de betrokken belangen zou hebben afgewogen, terwijl de criteria van noodzakelijkheid duidelijk impliceren dat de inmenging berust op een dwingende maatschappelijke behoefte en evenredig is aan het nagestreefde legitieme doel.

dat, gelet op al deze overwegingen, de verwijdering van verzoeker naar een Staat waar hij weinig meer banden heeft dan die welke hij thans in BELGIË heeft, noodzakelijkerwijs zou leiden tot een onevenredige en ongerechtvaardigde schending van artikel 8 EVRM.

De administratie heeft overhaast gehandeld door een bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen, zonder verzoekers situatie objectief te onderzoeken, hetgeen in strijd is met het beginsel van behoorlijk bestuur.

Zoals hierboven uiteengezet, kan uit de motivering van het bestreden besluit niet worden afgeleid dat rekening is gehouden met verzoekers gezinssituatie. dat het bestreden besluit de motiveringsplicht en artikel 74/13 schendt.

dat uit het bestreden besluit niet blijkt dat de persoonlijke situatie van verzoekster in aanmerking is genomen alvorens het bestreden besluit is genomen.

dat de wederpartij niet met allé in het dossier bekende omstandigheden rekening heeft gehouden.

dat de wederpartij verzoeker niet heeft toegestaan zich (serieus en gedetailleerd) over zijn situatie uit te laten.

dat de wederpartij het recht om te worden gehoord schendt.

dat eenieder het recht heeft zijn mening op nuttige en doeltreffende wijze kenbaar te maken tijdens de administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op betreurenswaardige wijze kan aantasten. dat het recht om te worden gehoord tot doel heeft de verweerder in staat te stellen allé elementen van het dossier in aanmerking te nemen en aldus met kennis van zaken een beslissing te nemen en deze naar behoren te motiveren (EG, 19.02.2015, nr. 230.258).

In het onderhavige geval wordt in de motivering van het bestreden besluit opgemerkt dat de wederpartij een ontoereikende motivering heeft vastgesteld, aangezien zij geen rekening heeft gehouden met alle juridische en feitelijke overwegingen betreffende verzoeksters gezinssituatie.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de wederpartij een belangenafweging heeft gemaakt, zoals artikel 8 EVRM vereist.

dat de plicht tot behoorlijk bestuur vereist dat de wederpartij de administratieve besluiten die zij voornemens is te nemen, zorgvuldig voorbereidt, hetgeen een bijzonder en volledig onderzoek van de zaak omvat.

dat de genomen maatregel niet kan worden beschouwd als een dubbele straf, maar veeleer als "een administratieve veiligheidsmaatregel die na een analyse van de betrokken belangen is genomen met het oog op de handhaving van de openbare orde, een maatregel die geen strafrechtelijk of repressief karakter heeft" (CCE, 86.027 van 21.08.2012).

De wederpartij is dus voorbijgegaan aan de in het middel genoemde wettelijke bepalingen.

dat verweerder daarmee ook de inhoud heeft miskend van artikel 62 van de wet van 15.12.1980 en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de verplichting tot formele motivering van administratieve handelingen, die hem verplicht rekening te houden met alle in het geding zijnde elementen, quod non.

Bijgevolg heeft verweerder het bestreden besluit onvoldoende en ondoeltreffend gemotiveerd;

dat deze handelwijze ook aantoonde dat er geen volledig en grondig onderzoek van de zaak heeft plaatsgevonden, waardoor het beginsel van een goede rechtsbedeling, waarop het onderhavige middel betrekking heeft, is miskend."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze beslissing genomen is. Het bestreden bevel vermeldt duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen waarop de verwerende partij steunt. Zij verwijst immers naar de toepassing van artikel 52/3, §1 en artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en stelt *in concreto* vast dat op 28 september 2022 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming werd genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° met toepassing van artikel 39/2, §1, 1° van de Vreemdelingenwet. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, waarbij de verwerende partij concretiseert dat de verzoekende partij het land

binnenkwam op 21 oktober 2019 en nog steeds op het grondgebied verblijft zodat haar regelmatig verblijf van negentig dagen overschreden is. Er wordt tevens in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet gemotiveerd dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en dit concreet als volgt: *“Hoger belang van het kind Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben. Gezins- en familieleven Betrokkene verklaarde dat zijn moeder en meerderjarige broer eveneens in België verblijven. Deze behoren niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen. Bovendien maakt de moeder van betrokkene tevens het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Derhalve blijft de familiekeren behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf. Gezondheidstoestand Betrokkene verklaarde in goede gezondheid te verkeren. Er werden geen medische attesten voorgelegd, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter. Derhalve kunnen we stellen dat het dossier geen medische elementen bevat die een verwijdering in de weg staan.”* Tot slot wijst de verwerende partij erop dat in uitvoering van artikel 74/14, §3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet kan worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, §1 indien het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°, dat inderdaad aangezien de verzoekende partij al op 25 oktober 2019 internationale bescherming heeft gevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, de termijn van het huidig bevel bepaald wordt op zes dagen en dat in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet aan de verzoekende partij een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de zes dagen.

Door enkel voor te houden dat de bestreden beslissing onvoldoende is gemotiveerd en geen rekening houdt met de feitelijke elementen waarvan zij op de hoogte was en waarvan de relevantie onbetwistbaar is, maakt verzoekende partij niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten zijn gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Waar de verzoekende partij meent dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij de inbreuk op het privé- en gezinsleven in beginsel in aanmerking heeft genomen, dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet kan afgeleid worden dat rekening werd gehouden met haar gezinssituatie, dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat haar persoonlijke situatie in aanmerking werd genomen voor het nemen van de beslissing, dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij een belangenafweging heeft gemaakt zoals vereist door artikel 8 van het EVRM, verwijst de Raad naar de uiteenzetting onder punten 2.7., 2.8. en 2.9.

Een schending van de formele motiveringsplicht, die voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.3. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In zoverre de verzoekende partij met haar betoog *“dat het beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de wederpartij rekening houdt met alle elementen van de zaak”* en *“dat de plicht tot behoorlijk bestuur vereist dat de wederpartij de administratieve besluiten die zij voornemens is te nemen, zorgvuldig voorbereidt, hetgeen een bijzonder en volledig onderzoek van de zaak omvat”* een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wenst aan te voeren, wijst de Raad erop dat dit beginsel inhoudt dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De Raad merkt op dat het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

2.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het evenredigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending opwerpt.

2.5. De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing onvoldoende is gemotiveerd en geen rekening houdt met de feitelijke elementen waarvan de verwerende partij op de hoogte was en waarvan de relevantie onbetwistbaar is, dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij de inbreuk op het privé- en gezinsleven in beginsel of op evenredige wijze in aanmerking heeft genomen, dat de verwerende partij in de bestreden beslissing aangeeft dat zij geen bijzondere banden heeft aangetoond en daaruit afleidt dat het om normale familiebanden gaat, dat zij haar echter vooraf niet heeft ondervraagd om na te gaan welke betrekkingen zij onderhoudt met de andere leden van haar in België aanwezige familie, waaronder haar broers en zuster, dat de verwerende partij dit wel had moeten doen om te kunnen beoordelen of een bevel een maatregel zou zijn die het recht op het privé- en gezinsleven zou schenden, dat de verwerende partij het hoorrecht schendt, dat in de bestreden beslissing geoordeeld wordt dat een terugkeer geen schending oplevert van artikel 8 van het EVRM waarbij zij ook wijst op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en vervolgt dat de verwerende partij geen belangenafweging heeft gemaakt in de bestreden beslissing en niet heeft uitgelegd waarom een inmenging in haar privé- en gezinsleven in dit geval een maatregel vormt die noodzakelijk is, dat een bevel op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet slechts in uitzonderlijke gevallen kan, dat voormelde bepaling geen enkele verplichting oplegt, dat het de verwerende partij toegestaan is in bepaalde specifieke gevallen een bevel uit te vaardigen maar dat dit geen verplichting is, dat de verwerende partij een besluit had kunnen nemen dat minder inbreuk maakt op haar privé- en gezinsleven, dat de verwerende partij kennelijk ontoereikende motieven heeft gegeven en geen rekening heeft gehouden met alle juridische en feitelijke omstandigheden van haar gezins- en administratieve situatie, dat hoewel de verwerende partij haar meent een bevel te moeten geven omwille van illegaal verblijf haar aanwezigheid op het grondgebied wordt verklaard door het feit dat zij een privé- en gezinsleven leidt met haar broer en zus, dat de verwerende partij verplicht was de administratieve situatie te onderzoeken voor zij een besluit nam, dat de verwerende partij het ten onrechte nodig heeft geacht haar een bevel te geven, dat de verwerende partij door te weigeren haar in België te laten blijven om haar in staat te stellen met haar familie samen te leven door haar te dwingen tijdelijk terug te keren, het beginsel heeft geschonden dat ten grondslag ligt aan richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: Burgerschapsrichtlijn), dat zij een onevenredige maatregel neemt ten aanzien van haar privé- en gezinsleven, zonder dat deze op een geldige reden berust, dat dit besluit van invloed is op haar recht om samen te wonen, dat de verwerende partij zich heeft uitgesproken over haar verblijfsrecht en daarmee vooruitloopt op de beslissing die haar eigen administratie nog moet nemen, dat volgens het Hof van Justitie een inmenging alleen gerechtvaardigd is indien zij niet alleen een van de door het verdrag toegestane doelen nastreeft maar ook noodzakelijk is in een democratische samenleving, dat de proportionaliteitsvereiste stelt dat er een billijk evenwicht moet gevonden worden tussen de eerbiediging van het individuele recht en de bescherming van de belangen waarop de inmenging berust, dat uit de beoordeling moet blijken dat dit beginsel in acht is genomen, dat gelet op deze overwegingen haar uitzetting zal leiden tot een schending van artikel 8 van het EVRM daar zij het voordeel van al haar inspanningen om in België te integreren zal verliezen en gedwongen zal zijn om te leven weg van haar familie. Zij wijst op bepaalde rechtsleer en rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) en stelt dat het aan de lidstaten is om te waken tegen negatieve beïnvloeding van dit privé- en gezinsleven, dat een daad die tot gevolg heeft dat dit recht wordt geschonden, in

overeenstemming moet zijn met de criteria van dit verdrag, dat de verwerende partij evenwel van mening is dat de in artikel 8 van het EVRM voorziene waarborg van eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet van toepassing is op haar situatie en dat de beslissing derhalve geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel oplevert, dat zij *in concreto* stelt dat de tenuitvoerlegging van de beslissing een onevenredige inbreuk zou uitmaken op haar recht op een privé- en gezinsleven, aangezien zij een effectief privé- en gezinsleven met haar familie leidt. Zij vervolgt dat de eis om naar haar land van herkomst terug te keren geen louter formele eis lijkt te zijn, maar nadelige gevolgen heeft voor de uitoefening van haar privé- en gezinsleven, dat de verplichting om naar haar land terug te keren om een verzoek in te dienen, gelet op de door de wetgever vastgestelde termijnen voor de behandeling van verzoeken om gezinshereniging, in de praktijk onverenigbaar lijkt met de instandhouding van het gezins- en privéleven over de grenzen heen, dat dit niet evenredig lijkt met de doelstelling van beheersing van immigratie, dat *in casu* duidelijk sprake is van een inmenging aangezien de uitvoering van het genomen besluit noodzakelijkerwijs een scheiding van haar gezinseenheid betekent, dat het geen twijfel leidt dat haar privé- en gezinsleven moet worden gewaarborgd en in aanmerking moet worden genomen bij elk besluit dat haar treft, dat de verwerende partij bijgevolg het evenredigheidsbeginsel schendt, aangezien zij de noodzaak van dit besluit niet aantoonst en evenmin aantoonst dat zij de betrokken belangen zou hebben afgewogen, terwijl de criteria van noodzakelijkheid duidelijk impliceren dat de inmenging berust op een dwingende maatschappelijke behoefte en evenredig is aan het nagestreefde doel, dat gelet op deze overwegingen, een verwijdering naar een land waar zij weinig banden meer heeft dan die welke zij thans in België heeft, noodzakelijkerwijs zou leiden tot een onevenredige en ongerechtvaardigde schending van artikel 8 van het EVRM, dat de verwerende partij overhaast heeft gehandeld door een bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen, zonder haar situatie objectief te onderzoeken, dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet kan afgeleid worden dat rekening werd gehouden met haar gezinssituatie, dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat haar persoonlijke situatie in aanmerking werd genomen voor het nemen van de beslissing, dat de verwerende partij niet met alle in het dossier bekende omstandigheden rekening heeft gehouden, dat de verwerende partij de verzoekende partij niet heeft toegestaan zich serieus en gedetailleerd over haar situatie uit te laten, dat de verwerende partij het hoorrecht schendt, dat *“(i)n het onderhavige geval wordt in de motivering van het bestreden besluit opgemerkt dat de wederpartij een ontoereikende motivering heeft vastgesteld, aangezien zij geen rekening heeft gehouden met alle juridische en feitelijke overwegingen betreffende verzoeksters gezinssituatie”*, dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij een belangenafweging heeft gemaakt zoals vereist door artikel 8 van het EVRM, dat de verwerende partij de bestreden beslissing onvoldoende en ondoeltreffend heeft gemotiveerd en dat deze handelwijze ook aantoonst dat er geen volledig en grondig onderzoek van de zaak heeft plaatsgevonden, waardoor het beginsel van een goede rechtsbedeling is miskend.

2.6. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *“fair balance”* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft

betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

2.7. Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Verder wijst de Raad erop dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

De verzoekende partij wijst op een gezinsleven met de andere leden van haar in België aanwezige familie, waaronder haar broers en zus.

De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij een moeder en een meerderjarige broer heeft die in België verblijven. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij één zus en één broer heeft. Nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de zus van de verzoekende partij in België verblijft, noch toont zij dit aan ter gelegenheid van haar verzoekschrift. De bestreden beslissing heeft geen gevolgen voor een eventueel gezinsleven met haar zus. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij gehouden was rekening te houden met een gezinsleven met haar zus of hieromtrent te motiveren in de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 8 van het EVRM in zoverre gerefereerd wordt aan een gezinsleven met de zus, wordt niet aannemelijk gemaakt.

Betreffende het gezinsleven met haar moeder en meerderjarige broer in België, dient opgemerkt te worden dat waar de gezinsband tussen echtgenoten, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM Onur v. het Verenigd Koninkrijk, 2009; EHRM, Slivenko v. Letland, 2003; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten.

De rechtspraak van het EHRM stelt duidelijk dat andere familierelaties bijkomende elementen van afhankelijkheid vereisen die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 33; EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzoudhi v. Frankrijk, § 34).

Door enkel te betogen dat haar aanwezigheid op het grondgebied wordt verklaard door het feit dat zij een privé- en gezinsleven leidt met haar broer en dat zij een effectief privé- en gezinsleven met haar familie

leidt, toont de verzoekende partij geenszins het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid aan en maakt zij een beschermingswaardig gezinsleven niet concreet aannemelijk. Ook uit het administratief dossier blijkt niet dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake is van afhankelijkheidselementen die verder gaan dan gewone affectieve relaties. De verzoekende partij maakt dan ook geenszins aannemelijk dat zij een beschermingswaardig familie- en gezinsleven heeft met haar moeder en broer in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Bovendien blijkt uit de zaak met rolnummer 293 207 dat ten aanzien van de moeder eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op 5 april 2023. De verzoekende partij toont voorts ook niet aan dat haar boer gerechtigd of gemachtigd is tot een niet-precair verblijf in België. De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing heeft dan ook geen gevolgen voor een eventueel gezinsleven met de moeder en de broer, daar de gezinskern derhalve behouden blijft bij een terugkeer naar het land van herkomst. Zij kan dan ook niet dienstig betogen dat zij gedwongen zal zijn om te leven weg van haar familie.

Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat de motieven *“Betrokkene verklaarde dat zijn moeder en meerderjarige broer eveneens in België verblijven. Deze behoren niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen. Bovendien maakt de moeder van betrokkene tevens het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Derhalve blijft de familiekeren behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf.”* foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk, onevenredig of in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn.

Gelet op wat voorafgaat en op voormelde motieven kan de verzoekende partij ook niet ernstig betogen dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle juridische en feitelijke omstandigheden van haar gezins- en administratieve situatie, dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet kan afgeleid worden dat rekening werd gehouden met haar gezinssituatie, dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat haar persoonlijke situatie in aanmerking werd genomen voor het nemen van de beslissing en dat de verwerende partij niet met alle in het dossier bekende omstandigheden rekening heeft gehouden, minstens verduidelijkt zij niet met welke juridische en feitelijke omstandigheden van haar gezins- en administratieve situatie de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden of ten onrechte niet over heeft gemotiveerd. Uit voormelde motieven blijkt dat de verwerende partij heeft vastgesteld dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft, doch ook wel degelijk de situatie van de verzoekende partij heeft onderzocht voor zij een besluit nam waarbij zij het feit dat zij een in België verblijvende moeder en broer heeft in overweging heeft genomen.

Waar de verzoekende partij nog stelt dat de verplichting om naar haar land terug te keren om een verzoek in te dienen, gelet op de door de wetgever vastgestelde termijnen voor de behandeling van verzoeken om gezinshereniging, in de praktijk onverenigbaar lijkt met de instandhouding van het gezins- en privéleven over de grenzen heen, dat dit niet evenredig lijkt met de doelstelling van beheersing van immigratie, lijkt zij ervan uit te gaan dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij naar haar land van herkomst kan terugkeren om aldaar een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen en dat zij gedurende de behandeling van de aanvraag haar gezinsleven kan in stand houden vanuit het herkomstland. Dergelijke motieven kunnen echter geenszins in de bestreden beslissing worden gelezen. Ter volledigheid wijst de Raad er nog op dat niet blijkt, minstens de verzoekende partij niet aannemelijk maakt, dat ook maar enig familielid van de verzoekende partij een niet-precair verblijf op het Belgische grondgebied heeft, zodat niet blijkt minstens de verzoekende partij niet aantoon, op grond van welke bepalingen en met welke persoon zij een gezinshereniging kan beogen.

Betreffende het betoog dat *“(i)n het onderhavige geval wordt in de motivering van het bestreden besluit opgemerkt dat de wederpartij een ontoereikende motivering heeft vastgesteld, aangezien zij geen rekening heeft gehouden met alle juridische en feitelijke overwegingen betreffende verzoeksters gezinssituatie”*, kan de Raad enkel vaststellen dat dit niet in de motivering van de bestreden beslissing wordt opgemerkt, zodat voormeld betoog feitelijke grondslag mist.

2.8. Wanneer er een risico van schending van het respect voor het privéleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privéleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing

is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'privéleven' niet. Het is een autonoom begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats hun taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Betreffende het privéleven, wijst de Raad erop dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). De Raad van State stelde ook in het arrest nr. 140.615 van 15 februari 2005 dat de gewone opbouw van sociale relaties niet volstaat om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM.

Door enkel te betogen dat haar aanwezigheid op het grondgebied wordt verklaard door het feit dat zij een privé- en gezinsleven leidt met haar broer en dat zij een effectief privé- en gezinsleven met haar familie leidt, zonder verdere verduidelijking of stavingstukken, toont de verzoekende partij geenszins aan dat er sprake is van dermate intense en hechte sociale banden waardoor zij ook allerm minst aantoonbaar dat er op grond van de familiebanden sprake is van een beschermingswaardig privéleven. Bovendien, het weze herhaald, heeft de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing geen gevolgen voor een eventueel gezins- en privéleven met de moeder en de broer, daar zij hun gezins- en privéleven kunnen verderzetten in het land van herkomst.

Ook meer algemeen toont de verzoekende partij geenszins een beschermingswaardig privéleven in België aan. Door enkel gewag te maken van "*haar inspanningen om in België te integreren*" en zonder enig stavingstuk hieromtrent voor te leggen, toont de verzoekende partij immers geenszins *in concreto* een integratie aan van een dusdanige intensiteit dat ze een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vormt.

2.9. Gelet op het niet voorhanden zijn van een beschermingswaardig gezins- of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, minstens toont de verzoekende partij het bestaan hiervan niet aan, diende en dient dit niet in overweging te worden genomen en over te worden gemotiveerd en diende en dient niet te worden overgegaan tot een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM.

Het betoog van de verzoekende partij betreffende artikel 8 van het EVRM, meer bepaald betreffende de gevolgen van de bestreden beslissing, betreffende de noodzaak van de beslissing, betreffende de inbreuk op/inmenging in/schending van het gezins- en privéleven, betreffende de criteria voor een dergelijke inmenging/schending en het gebrek aan belangenafweging en aan billijk evenwicht tussen de belangen, is dan ook niet dienstig. Gelet op het niet voorhanden zijn van een beschermingswaardig gezins- of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan de verzoekende partij niet dienstig betogen dat een verwijdering naar een land waar zij weinig banden meer heeft dan die welke zij thans in België heeft, noodzakelijkerwijze zou leiden tot een onevenredige en ongerechtvaardigde schending van artikel 8 van het EVRM.

2.10. Met haar betoog toont de verzoekende partij geenszins aan dat de bestreden beslissing op foutieve, kennelijk onredelijke, disproportionele of onzorgvuldige wijze werd genomen, noch dat de beslissing strijdig is met artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt aldus niet aannemelijk gemaakt. Evenmin wordt in het licht hiervan een schending van de formele motiveringsplicht, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel aangetoond.

2.11. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59).

Het gegeven dat artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet in beginsel voorziet in een gebonden bevoegdheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten stelt de verwerende partij niet vrij van deze verplichting, haar opgelegd door de Europese wetgever. Er kan worden aangenomen dat de verplichting opgelegd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ook net tot doel heeft te vermijden dat vreemdelingen worden uitgewezen in strijd met hogere rechtsnormen, situatie waarin de gebonden bevoegdheid niet meer geldt.

Wat het gezins- en familieleven van de verzoekende partij betreft, blijkt uit voorgaande dat zij geenszins aannemelijk maakt dat er een beschermingswaardig familie- en gezinsleven in België met haar moeder, broer of zus bestond op het ogenblik van het nemen van de thans bestreden beslissing, zodat evenmin blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing gehouden was hiermee rekening te houden of hierover te motiveren. Bovendien blijkt dat de verwerende partij in de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk het gezins- en familieleven van de verzoekende partij in België in overweging heeft genomen en hieromtrent heeft gemotiveerd waarom de aanwezigheid van haar moeder en broer in België het nemen van het bestreden bevel niet in de weg staat. Zoals blijkt uit wat voorafgaat slaagt de verzoekende partij er niet in deze motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij minderjarige kinderen in België heeft of dat zij gezondheidsproblemen heeft, zodat niet blijkt dat de verwerende partij gehouden was rekening te houden met en te motiveren betreffende het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk. Bovendien blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij wel degelijk is nagegaan of er elementen zijn betreffende het hoger belang van het kind of de gezondheidstoestand van de verzoekende partij die het nemen van het bestreden bevel in de weg staan, doch heeft vastgesteld dat dit niet zo is daar de verzoekende partij verklaarde geen minderjarige kinderen te hebben in België of een andere lidstaat en verklaarde in goede gezondheid te verkeren, geen medische attesten heeft voorgelegd en het dossier geen aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bevat. De verzoekende partij betwist deze motieven niet.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin wordt in het licht hiervan een schending van de formele motiveringsplicht, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel aangetoond.

2.12. De verzoekende partij stelt dat een bevel op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet slechts in uitzonderlijke gevallen kan, dat voormelde bepaling geen enkele verplichting oplegt, dat het de verwerende partij toegestaan is in bepaalde specifieke gevallen een bevel uit te vaardigen maar dat dit geen verplichting is, dat de verwerende partij een besluit had kunnen nemen dat minder inbreuk maakt op haar privé- en gezinsleven.

De verzoekende partij heeft, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet concreet aannemelijk gemaakt dat enige hogere rechtsnorm zou verhinderen dat de gemachtigde toepassing maakte van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. Voorts staat het niet ter discussie dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, dat zij het land binnenkwam op 21 oktober 2019 en nog steeds op het grondgebied verblijft, zodat haar regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

Nu niet blijkt dat er een hogere rechtsnorm in het geding is en nu buiten betwisting staat dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, merkt de Raad op dat de gemachtigde *in casu*, gelet op de duidelijke bewoordingen van artikel 7, eerste lid, 2° *juncto* artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet, wel degelijk verplicht was om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (cf. RvS nr. 10 maart 2015, nrs. 11.124 tot en met 11.126 (c)).

Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.13. Waar de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij door te weigeren haar in België te laten blijven om haar in staat te stellen met haar familie samen te leven door haar te dwingen tijdelijk terug te keren, het beginsel heeft geschonden dat ten grondslag ligt aan de Burgerschapsrichtlijn, dat zij een onevenredige maatregel neemt ten aanzien van haar privé- en gezinsleven, zonder dat deze op een geldige reden berust, dat dit besluit van invloed is op haar recht om samen te wonen, dat de verwerende partij zich heeft uitgesproken over haar verblijfsrecht en daarmee vooruitloopt op de beslissing die haar eigen administratie nog moet nemen, lijkt zij ervan uit te gaan dat zij onder de toepassing van de Burgerschapsrichtlijn valt en op die grond een recht heeft om samen te wonen met haar gezinsleden in België en dat de verwerende partij haar het recht op verblijf geweigerd heeft en/of dat zij nog een beslissing dient te nemen over haar verblijfsrecht. Echter betreft de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten en geenszins een beslissing tot weigering van een verblijfsrecht. Voorts blijkt ook nergens uit dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing een aanvraag tot verblijf heeft ingediend op grond van haar gezinsleven met haar familieleden, nog minder dat zij een dergelijke aanvraag heeft ingediend op grond van de Burgerschapsrichtlijn. Bovendien blijkt niet dat ook maar enig familielid van de verzoekende partij legaal op het Belgische grondgebied verblijft en/of Unieburger is. Het betoog van de verzoekende partij mist dan ook grondslag.

2.14. De verzoekende partij betoogt tot slot ook dat de verwerende partij haar vooraf niet heeft ondervraagd om na te gaan welke betrekkingen zij onderhoudt met de andere leden van haar in België aanwezige familie, waaronder haar broers en zus, dat de verwerende partij dit wel had moeten doen om te kunnen beoordelen of een bevel een maatregel zou zijn die het recht op het privé- en gezinsleven zou schenden, dat de verwerende partij de verzoekende partij niet heeft toegestaan zich serieus en gedetailleerd over haar situatie uit te laten, dat de verwerende partij het hoorrecht schendt.

De Raad wijst erop dat het vervullen van de hoorplicht slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoekende partij opgelegde nadelige beslissing leiden indien zij bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoekende partij minder nadelige beslissing te nemen.

Het is dus aan de verzoekende partij om aan te duiden dat zij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op de bestreden beslissing. Er kan, gezien bovenstaande bespreking, echter niet worden ingezien hoe de argumenten van de verzoekende partij de strekking van de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden.

De verzoekende partij maakt een schending van haar hoorrecht dan ook niet aannemelijk.

2.15. Gelet op wat voorafgaat maakt de verzoekende partij aldus niet aannemelijk dat de bestreden beslissing onvoldoende en ondoeltreffend is gemotiveerd, kennelijk ontoereikende motieven bevat en geen rekening houdt met de feitelijke elementen waarvan de verwerende partij op de hoogte was en waarvan de relevantie onbetwistbaar is, minstens verduidelijkt zij niet met welke relevante elementen

waarvan de verwerende partij op de hoogte was, ten onrechte geen rekening werd gehouden of waaromtrent ten onrechte niet werd gemotiveerd in de bestreden beslissing. Zij maakt met haar betoog dan ook niet aannemelijk dat er geen volledig en grondig onderzoek van de zaak heeft plaatsgevonden, waardoor het beginsel van een goede rechtsbedeling is miskend. Aldus kan de verzoekende partij niet gevolgd worden waar zij meent dat de verwerende partij het ten onrechte nodig heeft geacht haar een bevel te geven en dat de verwerende partij overhaast heeft gehandeld door een bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen, zonder haar situatie objectief te onderzoeken.

2.16. Gelet op voorgaande vaststellingen, wordt een schending van de door de verzoekende partij aangehaalde bepalingen en beginselen niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf september tweeduizend drieëntwintig door:

N. VERMANDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER